ſa jälle kojjo wiis, ja tedda hea lapſe kombel armastas. — Paljo on, parrako Jummal, neid lapſi, kes wannemid omma leiwaſt ärralükkawad, ja ei möista ſeſt enneſe kohta ühtige karta.

Kelle kinkija on ſurnud? — Selle, kes kingituſt iſſi küsſib.

Üks kunninga tener öerdas omma iggatſemiſt kunninga ette: „Suur armoline kunningas, ma näggin tänna öſe unnes, et Teie mind ſure kingituſega römustaſite.“ Kunningas wastas: „Kes unne-näggude peale lodab, ſe tautab warjo ja aiab tuult takka.“ (Sir. 34, 2.)

Wastamiſi wead.

Kuiwetand innimeſele tulli joobnud te peal wasto. Esſimene jäi ſeisma ja ütles: ſöbber, ma ussun, et teie nattoke liaste ollete jonud. Teine möistis ja kostis: minna ussun, et teie wägga pisſut ollete ſönud.
